

198. SMÍCH - HŘÍCH

428.

Z Buchlovic

Ach, o-ře, o - ře pá-nů pa - cho-lek, ko - ně po-há-ní ten je-ho sy-nek, ko - ně po-há-ní ten je-ho sy-nek.

Ach, oře, oře pánů pacholek,
[: koně pohání ten jeho synek :]

Ach, leží, leží na třetí mezi:
Pověz mně, milá, co v tobě vězí?

Mívala-li jsem, budu mít ješče,
abych věděla, proč mě Bůh tresce.

Ach, oře, oře od meze k mezi,
až se dooře, kde milá leží.

Ach, vězí, vězí mé těžké hříchy,
že sem dělala z mládenců smíchy.

Ach, tresci, tresci žebra i kosti,
jen mě nesklamej na poctivosti.

199. OBRANA V NESNÁZI

429.

Od Měřina z Úotína

Ach, te - če vo - da za vo - dó, ach, te - če vo - da za vo - dó,

za Dří - ma - lo - vó sto - do - ló, za Dří - ma - lo - vó sto - do - ló.

[: Ach, teče voda za vodó, :]
[: za Dřimalovó stodoló. :]

Ale to nečí pachole
odvede jim ju svévole.

»Jak pak mám smutný strojiti,
dy se mně strojí zabiti?«

Často tam hosti bévají,
pěknó dceruško milujó.

Dceruška sedí v zahradě,
vije věneček z fiale.

Neboj se, synečku, žádného,
mám já bratříčka švárného.

Ach, milujó ju, milujó,
že jí dlóho mít nebudó.

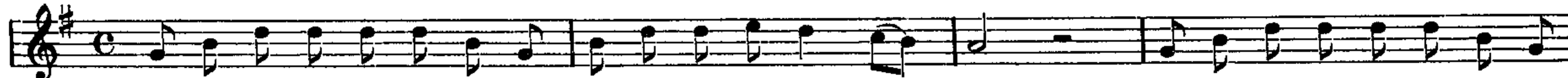
Stroj si, synečku, hlavičku,
proti tomuto věnečku.

Dyby tě chtěli zabiti,
my tě budeme brániti.

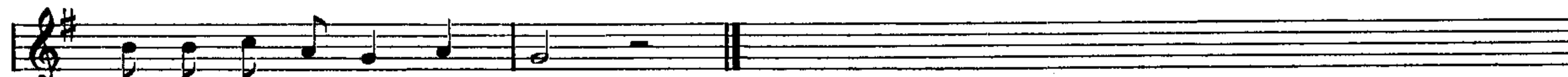
200. HOLUB POSEL

430.

Ze Záopavi

A dy-bych ja smu-tny vědzěl, jak je v mo-ji kra - ji - ně, e - sli se tež ma mi-len-ka,

e - sli o mne fra - su - je.

A dybych ja smutny vědzěl,
jak je v moji krajině!
Esli se tež ma milenka,
esli o mne frasuje.

esli už tež ma milenka,
esli už ma ineho.

Nělituj že, ma dzěvucho,
tej svojej urody,
bo sem ja tež nělitoval
chodíc přes ty zahrady.

Mam ja doma dvouh holubků,
pošlu s pismem jednoho,

Holubeček s pismem stojí,
ona mu něodvira,
enom sobě bilu šatku
černe oči ucira.